

kun en lav Bøde kan paalægges den, der uden lovligt Forfald udebliver — samt uden anden Tvang mod den, der vægrer sig ved at forklare, end den, der ligger i, at han kan indkaldes for Retten til Vidneafhørelse. En Bestemmelse af saadant Indhold fandtes i den ældre Kommissions Udkast, men den sidste Kommission har udeladt den, idet Kommissionen antog, at der i Reglen kunde gøres Regning paa Villighed til at møde og forklare, og at en hvilken som helst forpligtende Regel i saa Henseende kunde misbruges. Udvalgets Flertal finder imidlertid, at den omspurgte Ret for Politimesteren ikke bør savnes. Den vil ganske vist ikke nytte lige over for dem, som ere uvillige til at afgive Forklaring undtagen for Retten. Men den vil have Betydning lige over for dem, der ikke i og for sig have noget imod at forklare for Politimesteren, men forholde sig ligegyldige over for den Opgave, som er stillet Anklagerens Repræsentant under Efterforskningen, og af den Grund undlade at efterkomme hans Opfordring til at møde. Under en væsentlig akkusatorisk Proces bliver det offentlige ilde faren ved en saadan Ligegyldighed. Den forhaler Sagens Oplysning og vil, ved i mange uforholdne Tilfælde at tvinge til Indkaldelse for Retten, paadrage det offentlige Udgifter, som kunde spares. Princippet maa være, at Anklagen under Efterforskningen skal have alle de Midler til Raadighed, som behøves til at naa dens Formaal, og med Hensyn til deres Anvendelse kun da være nødt til at henvende sig til Retten, hvor Midlets Beskaffenhed kræver det, s. § 862. Dette sidste kan ikke siges om den her omspurgte Ret. Følgerne af en mulig Misbrug vilde derhos med Hensyn til den være af ringe Betydning, sammenlignet med Misbrugen af andre Midler, som Lovforslaget dog ikke har haft Betænkelse ved at stille til Politimesterens Raadighed under Efterforskningen, fordi de ikke kunne undværes, v. § 862.

Mindretallet finder ikke, at den af Flertallet foreslaaede Bestemmelse har nogen reel Betydning til at styrke Politiets

Adgang til Indsamling af Beviser og maa endog snarere frygte for, at den ved de Misbrug, til hvilke den kan give Anledning, kan føre til at svække Borgernes Villighed til at være Politiet behjælpelig under dets Efterforskning. Beredvilligheden hertil kan efter Mindretallets Mening ikke fremmes ved, at Borgerne under Bødetvang tilsiges til at møde for Politiet.

Ændringsforslagene Nr. 266—283 angaa Kapitlerne 74—78. Af disse behøvede af Udvalget under Nr. 267—269, 273, 277 og 281 stillede Forslag ikke nogen nærmere Begrundelse. Om det under Nr. 266 til § 801, ligeledes af Udvalget stillede Forslag bemærkes, at det er formet i nær Tilslutning til de i Lovforslagets §§ 826 (jfr. Flertallets Ændringsforslag Nr. 272) og 829 givne Regler om den af private foretagne Anholdelse. At private maa kunne foretage foreløbige Beslaglæggelser af Ting under lignende Betingelser og med lignende Forpligtelse, som gælde med Hensyn til deres Ret til at anholde Personer, er ubestrideligt. Det maa derfor snarest anses for en Forglemmelse, naar en Bestemmelse herom ikke er bleven optagen i Kommissionsudkastene eller i Lovforslaget.

De af Flertallet under Nr. 270 og 271 stillede Ændringsforslag til §§ 820 og 821 i Kapitlet om den sigtedes Afhørelse have ikke til Øjemed at forandre noget i denne Afhørelses Karakter, saaledes som denne følger af Anklageprincippet. Det inkvisitoriske Forhør, hvis Formaal er at fremkalde sandhedstro Forklaringer af den sigtede, og som derfor efter sin ledende Tanke maa fortsættes, saa længe der er grundet Mistanke om, at de afgivne Forklaringer ere usande, maa i det ny System for Strafferetsplejens Ordning vige Pladsen for en Afhørelse, der for det første giver Afkald paa enhver Slags Fremtvængelse af Svar, og som, hvor Svar gives, afsluttes, naar Svaret selv er afsluttende, uden Hensyn til, om det skønnes at indeholde Sandhed eller Usandhed. Dermed staar det selvfølgelig ikke i Modstrid, at der efter den sigtedes første Besvarelse kan rettes